

Sygn. akt XI W 5184/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Karolina Szczęsna, Karolina Kowalczyk

przy udziale oskarżyciela posiłkowego Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji (...)

po rozpoznaniu na rozprawie 19 lipca 2017 roku, 19 października 2017 roku, 7 grudnia 2017 roku oraz 20 lutego 2018 roku w W.

sprawy **B. B. (1)**

córki J. i B.

urodzonej (...) w Ł.

obwinionej o to, że:

w dniu 25.08.2016 r. ok. godz.15:30 w W. przy ul. (...) w piwnicy budynku dokonała kradzieży rury żeliwno-stalowej wraz z zaworem kulowym, doprowadzającej wodę do kamienicy, o wartości 50 zł na szkodę MPWiK,

tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 kw,

I. obwinioną B. B. (1) uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw oraz art. 616 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obwinionej B. B. (1) kwotę 576 (pięćset siedemdziesiąt sześć) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem w sprawie obrońcy;

III. na podstawie art. 118 § 2 kpw określa, iż koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 5184/16

UZASADNIENIE

B. B. (1) została obwiniona o to, że w dniu 25 sierpnia 2016 roku około godziny 15.30 w W. przy ul. (...) w piwnicy budynku dokonała kradzieży rury żeliwno – stalowej wraz z zaworem kulowym doprowadzającej wodę do kamienicy o wartości 50 złotych na szkodę MPWiK ,

tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 kw.

Na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 sierpnia 2016 roku w W. w piwnicy budynku przy ul. (...), pracownicy Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w W. dokonywali wymiany starego przyłącza wodnego żeliwnego na nowy.

W toku tych prac około godz. 15.30 w piwnicy wraz ze swoim pracownikiem pojawiła B. B. (1), zarządca tegoż budynku i wbrew sprzeciwom pracowników MPWiK zabrała z owej piwnicy zdemontowane rurę żeliwno – stalową wraz z zaworem kulowym i wyniosła ją do biura, znajdującego się na 3 piętrze.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

wyjaśnienia obwinionej B. B. (1) (k. 8, k. 78, k. 112, 144v), zeznania świadków: K. Z. (k. 78 – 79), M. M. (k. 109-110), M. P. (k. 110 -111), P. B. (k. 111-112), W. S. (k. 143 – 143v), M. S. (k. 143v – 144), protokół przyjęcia zawiadomienia o wykroczeniu (k. 1 – 2), wydruki fotografii (k. 12 – 13, k. 71- 76, k. 87, k. 107), pismo obwinionej (k. 88).

Obwiniona B. B. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu tj. kradzieży i złożyła obszernie wyjaśnienia. Na rozprawie w dniu 19 lipca 2017 roku do akt sprawy złożyła zdjęcia rury, której dotyczy postępowanie. Wyjaśniła, że element ów był zlokalizowany w budynku przy ul. (...), w piwnicy, po wewnętrznej stronie ściany granicznej do ulicy. W trakcie wymiany przyłącza została ona odcięta i na jej żądanie pozostawiona w piwnicy. Zdaniem obwinionej MPWiK odebrało swoją część rur od ulicy, ona zaś zabrała swoją część. Obwiniona wyjaśniła, że budynek (...) został w 1945 roku zajęty przez Ambasadę Radziecką, a w 2012 roku zwrócono go następcom prawnym przedwojennych właścicieli, wraz ze wszystkim przyłączami, które są częścią składową tego budynku, bez gruntu. Z racji większości udziałów obwiniona jest zarządcą budynku i posiadaczem całości. Zdaniem B. B. (1) w 1912 roku pierwszy właściciel budynku, stawiając ów budynek sam na własny koszt – bo takie było prawo i jego obowiązek – wybudował przyłącze wodne i kanalizacyjne tego budynku do sieci biegnącej w ulicy. I to przyłącze jest także własnością obecnych właścicieli budynku. MPWiK ma prawo do wykupywania przyłączy wodno – kanalizacyjnych, ale w tym przypadku taki wykup nigdy nie doszedł do skutku, wobec czego przedmiotowa rura, jako oryginalna rura z roku 1912, jest własnością następców prawnych pierwszego właściciela. Zdaniem obwinionej organy ścigania nie powzięły działań, dzięki którym mogłby zostać ustalony status własności przedmiotowej rury, wobec czego zażądała, aby owa rura pozostała w budynku, bowiem ma pewność co do tego, iż jest ona jej własnością. Jednakże przyznała, że jeśli ktoś ma jakieś roszczenie co do tej rury, należałoby wytoczyć powództwo cywilne o wydanie. Obwiniona podniosła także, iż fragment owej rury jest jej potrzebny jako dowód rzeczowy w innej sprawie. Zdaniem obwinionej koszt utylizacji owej rury, jak też rozłożenie jej na części pierwsze w celu zdania jej na złomowisko znacznie przewyższy kwotę, jaką można byłoby uzyskać za nią na złomie, jej wartość cenowa jest więc ujemna.

W toku wyjaśnień na rozprawie w dniu 19 października 2017 roku obwiniona powołała się na treść art. 31 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, i oświadczyła, że nie są jej znane żadne okoliczności wskazujące na to, że albo ona albo jej poprzednicy prawni sprzedaliby przedsiębiorstwu wybudowane z własnych środków przyłącze wodociągowe i kanalizacyjne. Jednocześnie wyjaśniła, że w trakcie poszukiwania przyłącza kanalizacyjnego pracownicy MPWiK poinformowali obwinioną, że nie doszło do sprzedaży ani przyłącza wodnego ani kanalizacyjnego z uwagi na to, że stan prawny nieruchomości nie został uregulowany.

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie niniejszej materiał dowodowy nie dał podstaw do przypisania obwinionej zarzucanego jej wykroczenia z art. 119 § 1 kw – kradzieży cudzej rzeczy ruchomej.

Wyjaśnienia obwinionej są od początku do końca konsekwentne. Sąd obdarzył wyjaśnienia obwinionej walorem wiarygodności, gdyż są one jasne, logiczne, nie zawierają wewnętrznych sprzeczności, a ponadto są racjonalne z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego. Powołane przez obwinioną okoliczności – szczególnie w zakresie tego, że omawiane przyłącze stanowi własność właścicieli budynku, nie MPWiK jak też braku umowy pomiędzy właścicielami budynku przy ul. (...) oraz MPWiK o sprzedaży przyłączy znajdujących się w ww. budynku – wskazują, iż nie można przypisać jej odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 kw. Fakty te znajdują również potwierdzenie w zeznaniach świadka M. S. – pracownika biura księgowości MPWiK, który zeznał, że przed grudniem 2016 roku w ewidencji majątku spółki MPWiK nie znajdowały się przyłącza z budynku przy ul. (...) (k. 144).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka M. S.. Jest on pracownikiem biura księgowości MPWiK i zajmuje się m. in. księgowaniem, przyjmowaniem środków trwałych – w tym sieci ulicznych. Świadek składał zeznania zgodnie ze swoim najlepszym stanem wiedzy i stwierdził, że przed grudniem 2016 roku, a więc wciąż jeszcze po dacie rozpatrywanego zdarzenia, w ewidencji majątku spółki MPWiK w W. nie było przyłącza z budynku ul. (...). W ocenie Sądu zeznania świadka były jasne, spójne i logiczne i jako takie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd uznał za wiarygodne także zeznania świadków K. Z. i M. M., będących pracownikami MPWiK, którzy dokonywali wymiany przyłącza pod adresem ul. (...) i byli naoczniymi świadkami zdarzenia. Potwierdzili oni, w sposób od siebie niezależny, a jednak konsekwentnie, iż doszło do zabrania przez obwinioną fragmentu rury wbrew woli pracowników MPWiK. Zeznania świadków w tym zakresie korespondują ze sobą, ale także z wyjaśnieniami samej obwinionej.

Sąd przyznał również walor wiarygodności zeznaniom świadków: P. B., W. S. i M. P., którzy jako pracownicy MPWiK byli na miejscu zdarzenia, jednakże przedmiotową sytuację znają ze słyszenia. Nie mieli oni bezpośredniej wiedzy – nie byli bowiem bezpośrednimi świadkami zdarzenia i w tym zakresie zeznania te do sprawy nie wniosły istotnej wiedzy. W pozostałym zakresie dotyczyły natomiast okoliczności bezspornych.

Sąd obdarzył wiarą dokumenty, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione bez ich odczytywania. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Oskarżyciel publiczny zarzucił obwinionej popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 kw - w postaci kradzieży. Wskazany przepis penalizuje zachowanie polegające na kradzieży lub przywłaszczeniu cudzej rzeczy ruchomej, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Przez kradzież rozumie się uzyskanie władztwa nad daną rzeczą w sposób bezprawny, tj. pozbawiony ważnej podstawy prawnej. Zabór mienia musi nastąpić wbrew woli właściciela (posiadacza), a z reguły dochodzi do niego też bez wiedzy uprawnionego, zaś jeżeli już ma to miejsce za jego wiedzą, to zazwyczaj wszakże bez użycia wobec jego osoby jakichkolwiek oddziaływań ze strony sprawcy.

Zauważyć należy, że jednym ze znamion wykroczenia z art. 119 § 1 kw jest fakt, iż rzecz ruchoma, której zabór miałby w niniejszej sprawie dotyczyć, musi być rzeczą cudzą, a więc stanowić własność innej osoby niż osoba sprawcy. W niniejszej sprawie uznać należy, że nie doszło do kradzieży żeliwnej rury na szkodę MPWiK z uwagi na fakt, iż przedstawiciele niniejszej spółki nie byli w stanie wykazać, iż fragment rury, który obwiniona wyniosła z piwnicy w trakcie wymiany przyłącza, stanowi faktyczną własność MPWiK. W świetle treści art. 31 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, zgodnie z którym osoby, które wybudowały z własnych środków urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne, mogą je przekazywać odpłatnie gminie lub przedsiębiorstwu wodociągowo – kanalizacyjnemu na warunkach uzgodnionych w umowie. W tym wypadku żadna ze stron nie twierdzi, że taka umowa pomiędzy właścicielami owego przyłącza a MPWiK została rzeczywiście zawarta, wobec czego uznać należy, że przedsiębiorstwo właścicielem owego przyłącza nie jest. Obwiniona jest zaś zarządcą nieruchomości i dlatego jej działania związane z zachowaniem substancji budynku są uzasadnione.

Mając na uwadze całokształt zebranego materiału dowodowego i jego logiczną analizę, uznać należy, iż obwiniona nie popełniła zarzucanego jej wykroczenia z art. 119 § 1 kw, bowiem nie wypełniła jego znamion. Wobec powyższego Sąd uniewinnił B. B. (1) od popełnienia zarzucanego jej czynu, a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa (art. 118 § 2 kpw).

Ponadto Sąd na podstawie art. 616 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw w zw. z § 11 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w drugim punkcie wyroku zasądził na rzecz obwinionej B. B. (1) kwotę 576 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem w sprawie obrońcy. Sąd nie mógł uwzględnić wniosku obrońcy o zwrot tychże wydatków w całości w wysokości 2400 złotych, z uwagi na to, że obwiniona w żaden sposób nie udokumentowała faktycznej wysokości poniesionych przez nią wydatków ani też nie uprawdopodobniła, że wydatki w takiej wysokości poniesie. Ponadto wskazać należy, iż nakład pracy obrońcy obwinionej, przy uwzględnieniu okoliczności rozpoznawanej sprawy

z pewnością sprawy nie skomplikowanej dowodowo i nie obszernej, nie uzasadnia wynagrodzenia obrońcy w wartości przewyższającej wysokość stawek minimalnych ustalonych na podstawie ww. Rozporządzenia. W związku z tym Sąd, na podstawie zasad ogólnych, uwzględnił wniosek o zasądzenie zwrotu wydatków jedynie w części.